

PRAKSISOVERSIGT · FORVALTNINGSRET

Praksisoversigt over magtfordrejning og uvedkommende hensyn

Den forvaltningsretlige doktrin om saglighedsprincippet og uvedkommende hensyn

Version 2 Opdateret 24. jun. 2026 2 afgørelser · 2015-2024

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Magtfordrejlslæren er en uskreven forvaltningsretlig grundsætning, der forbyder offentlige myndigheder at lægge vægt på usaglige hensyn (ulovlige kriterier) ved udøvelse af skønsmæssige beføjelser. Læren hænger uløseligt sammen med begrundelseskravet i forvaltningslovens § 24, der sikrer gennemsigtighed i skønsudøvelsen, og domstolsprøvelsen efter grundlovens § 63, der giver domstolene kompetence til at efterprøve forvaltningens skøn for saglighed. Praksis fra Højesteret, Folketingets Ombudsmand og rekursmyndighederne viser, at bevisbyrden for magtfordrejning påhviler den, der gør det gældende, men at manglende eller misvisende begrundelse i sig selv kan indicere usaglighed, og at hensynet til samarbejde med private aktører eller økonomiske egeninteresser ikke er lovlige kriterier.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** En forvaltningsmyndighed må kun lægge vægt på hensyn, der er saglige i forhold til den lov, der giver hjemmel til afgørelsen – lovens ordlyd, formål, forarbejder og administrativ praksis fastlægger, hvad der er saglige hensyn.
- 02** Magtfordrejning (*détournement de pouvoir*) foreligger, når myndigheden forfølger ulovlige formål eller inddrager uvedkommende hensyn ved udøvelse af en skønsmæssig beføjelse.
- 03** Bevisbyrden for magtfordrejning påhviler som udgangspunkt den, der gør det gældende – men bevisbyrden lempes, hvor myndighedens begrundelse er mangelfuld eller misvisende.
- 04** Begrundelseskravet i forvaltningslovens § 24, stk. 1, 2. pkt. – at skønsmæssige afgørelser skal angive de hovedhensyn, der har været bestemmende – fungerer som central kontrolmekanisme mod magtfordrejning.
- 05** Hensynet til administrativ konvensiens kan ikke udstrækkes til at medføre, at myndigheden undlader sagsoplysning for at bevare et godt samarbejdsforhold til en privat aktør.
- 06** Skønsudøvelsen er bundet af forvaltningsretlige grundsætninger, uanset om der er tale om egentlig myndighedsudøvelse eller anden offentlig forvaltningsvirksomhed.

- 07** Forbuddet mod skøn under regel kræver, at myndigheden foretager et individuelt, konkret skøn, hvor loven forudsætter skønsudøvelse – men faste interne retningslinjer kan være lovlige, hvor behovet for forudsigelighed og ligelig behandling taler for det.
- 08** Domstolene efterprøver efter grundlovens § 63, om en forvaltningsafgørelse hviler på saglige hensyn, men tilsidesætter ikke skønsudøvelsen, blot fordi en anden afvejning kunne have ført til et andet resultat.
- 09** Magtfordrejning medfører ugyldighed af den berørte forvaltningsafgørelse.
- 10** Ankestyrelsen og andre rekursmyndigheder skal ved efterprøvelse af skønsmæssige afgørelser undersøge, om der er taget uvedkommende hensyn, om alle relevante kriterier er inddraget, og om de anvendte kriterier er lovlige.

§ 1 Retsgrundlaget for magtfordrejningslæren

Magtfordrejningslæren er en uskreven retsgrundsætning i dansk forvaltningsret, der ikke har direkte hjemmel i en enkelt lovbestemmelse, men som hviler på det grundlæggende princip, at offentlige myndigheders skønsmæssige beføjelser kun må anvendes til de formål, lovgivningen tilsigter at varetage.

Det forfatningsretlige fundament er [Grundlovens § 63, stk. 1](#), der fastslår:

Domstolene er berettigede til at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser.

Domstolsprøvelsen efter § 63 omfatter prøvelse af, om forvaltningen har holdt sig inden for de rammer, lovgivningen fastsætter – herunder om afgørelsen hviler på saglige hensyn. I ekspropriationssager suppleres dette af [Grundlovens § 73](#), der stiller særlige krav til formålet med indgrebet.

Den processuelle side er knyttet til [Forvaltningslovens § 22](#), der kræver, at skriftlige afgørelser skal være ledsaget af en begrundelse, og navnlig [Forvaltningslovens § 24, stk. 1, 2. pkt.](#), der bestemmer:

I det omfang, afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Begrundelseskravet er en central kontrolmekanisme mod magtfordrejning. Ved at kræve, at myndigheden eksplicit angiver de hensyn, der er lagt vægt på, tvinges forvaltningen til at vise, at afgørelsen hviler på lovlige kriterier. Vejledningen om sygedagpenge formulerer det klart: begrundelsen skal have en sådan karakter, at borgeren kan forstå afgørelsen, og det er ikke tilstrækkeligt at skrive »på baggrund af en samlet bedømmelse« eller »efter alt foreliggende«.

[Vejledning nr. 1 til serviceloven](#), pkt. 104, kodificerer princippet for kommunal sagsbehandling:

Forbuddet mod magtfordrejning betyder, at der alene må inddrages saglige hensyn. Saglige hensyn er hensyn, der har sammenhæng med formålet med og indholdet i den anvendte bestemmelse. Det betyder i denne sammenhæng, at myndigheden i sin behandling og afgørelse af konkrete sager ikke må forfølge formål, som ikke er relevante for sagen.

Retssikkerhedsvejledningen, pkt. 288, opregner de elementer, som Ankestyrelsen skal efterprøve ved skønsmæssige afgørelser – herunder om der er taget uvedkommende hensyn, om de anvendte kriterier er lovlige, og om alle relevante kriterier er inddraget.

LOV

Forvaltningsloven § 22

Forvaltningsloven § 24, stk. 1

Grundloven § 63, stk. 1

Grundloven § 73

§ 2 Magtfordrejningslærens indhold: Hvad er saglige og uvedkommende hensyn?

Folketingets Ombudsmand gav i sagen om [magtfordrejning ved behandling af en sygedagpengesag](#) (FOB 2008.479) en klassisk definition:

Dansk forvaltningsret indeholder et krav om at myndighederne ikke må lægge vægt på usaglige hensyn (ulovlige kriterier) når de træffer afgørelser. Dette kaldes magtfordrejningslæren. Når det skal afgøres hvilke kriterier der kan (og eventuelt skal) inddrages ved afgørelsen af en sag, vil myndigheden skulle se på blandt andet lovens ordlyd og formål, forarbejderne til loven, administrative forskrifter og praksis.

Ombudsmanden præciserede desuden, at hensyn af mere almindelig karakter – såsom lighedsbetragtninger, menneskerettighederne, hensynet til borgerens retssikkerhed og til at forvaltningen kan udføre sine opgaver på en hensigtsmæssig måde (administrativ konveniens) – kan og efter omstændighederne skal inddrages.

Dermed opererer læren med tre kategorier:

- **Lovbundne (specielle) hensyn:** hensyn, som den konkrete lov foreskriver eller forudsætter – fx miljøhensyn i vandforsyningsloven, trafikale hensyn i vejloven, uddannelsesmæssige hensyn i erhvervsuddannelsesloven.
- **Almene lovlige hensyn:** hensyn af mere generel karakter, der lovligt kan inddrages i enhver forvaltningsafgørelse – fx borgerens retssikkerhed, lighed, proportionalitet.
- **Uvedkommende (usaglige) hensyn:** hensyn, der ikke har hjemmel i lovgivningen og derfor er ulovlige at lægge vægt på – fx politisk pression fra interessegrupper, økonomiske egeninteresser, personlige relationer til ansøgeren, eller samarbejdsinteresser med private aktører.

I den nævnte sygedagpengesag havde Hillerød Kommune anerkendt, at hensynet til at bevare et godt samarbejdsforhold med et privat konsulentfirma havde fået indflydelse på kommunens vurdering af en klagesag. Ombudsmanden fastslog:

Hensynet til administrativ konveniens kan utvivlsomt ikke udstrækkes til at medføre at kommunen afstår fra at undersøge en sags faktiske omstændigheder for at bevare et godt samarbejdsforhold til en privat aktør som har bidraget med oplysninger til sagen.

Kommunen anerkendte selv, at der var taget uvedkommende hensyn.

§ 3 Ombudsmandens praksis: Magtfordrejningsgrundsætningen i offentlig forvaltning

Folketingets Ombudsmand har i en række sager taget stilling til, om forvaltningsafgørelser var båret af uvedkommende hensyn.

Udenrigstjenestens bistand til eksporthåndbog (FOB 1995.322)

I sagen om [bistand fra udenrigstjenesten til ajourføring af eksporthåndbog](#) formulerede Ombudsmanden princippet bredt:

Om en konkret anmodning om bistand skal imødekommes bygger på et skøn. Da Udenrigsministeriet er en offentlig forvaltningsmyndighed er skønsudøvelsen bundet af en række forvaltningsretlige grundsætninger. Uanset om der er tale om egentlig myndighedsudøvelse eller ej, skal skønsudøvelsen derfor ske på et sagligt og objektivt grundlag. Det betyder bl.a. at der ved udøvelsen af skønnet ikke må forfølges ulovlige formål (magtfordrejningsgrundsætningen).

Ombudsmanden fandt i den konkrete sag, at Udenrigsministeriets afslag ikke var båret af usaglige hensyn. Det var lovligt at lægge vægt på mulige skadelige virkninger for ministeriets eksportfremmevirksomhed, da dette varetog de eksportørinteresser, ministeriet var forpligtet til efter loven.

Vindmøllestation ved Høvsøre (FOB 2002.238)

I sagen om [etablering af national prøvestation for store vindmøller](#) blev det gjort gældende, at Miljø- og Energiministeriet havde udøvet magtfordrejning, fordi ministeriet tidligere havde gjort indsigelse mod kommercielle vindmøller i det samme område. Ministeriet forklarede, at der var tale om en samlet interesseafvejning, og at de tidligere indsigelser vedrørte andre typer projekter. Ombudsmanden fandt ingen grundlag for at statuere magtfordrejning – hensynene var saglige.

Afskedigelse af skoleleder (FOB 2020.38)

I sagen om [afskedigelse af en skoleleder](#) gjorde den afskedigede gældende, at afskedigelsen var udtryk for magtfordrejning. Ombudsmanden afviste at undersøge sagen nærmere med den begrundelse, at bevisførelse om magtfordrejning normalt forudsætter mundtlig bevisførsel, som Ombudsmanden ikke har mulighed for.

Stadepladser: Krav om individuel skønsudøvelse

Ombudsmanden har i to principielle sager taget stilling til myndigheders tildeling af stadepladser. I sagen om [afslag på tilladelse til opstilling af pølsevogn](#) (FOB 2002.373) fastslog Ombudsmanden, at kommunen ikke lovligt kunne træffe afgørelse ved ren tilfældighed (lodtrækning), men at der skulle opstilles saglige kriterier og foretages et konkret skøn. I den senere sag om [lodtrækning ved tildeling af stadepladser til juletræssalg](#) (FOB 2007.506) præciserede Ombudsmanden dog, at lodtrækning undtagelsesvist kan supplere et konkret skøn, hvis ansøgerne efter inddragelse af alle relevante og saglige kriterier er lige kvalificerede.

§ 4 Højesterets saglighedsprøvelse af kommunale afgørelser

Højesteret har i en vigtig dom fra 2024 taget stilling til saglighedsprøvelsen af en kommunal skønsafgørelse.

BS-29747/2023 (Nymølle Stenindustrier mod Faxe Kommune)

Nymølle Stenindustrier A/S ansøgte om tilladelse til midlertidig grundvandssænkning i forbindelse med råstofgravning. Faxe Kommunes Teknik- og Miljøudvalg meddelte afslag med den begrundelse, at kommunen ønskede at bevare den nuværende tilstand for hydrologi og kvalitet af grundvand. Afslaget gik imod

forvaltningens indstilling, og selskabet anlagde sag med påstand om ugyldighed – bl.a. med anbringende om, at kommunen havde tilsidesat sagkundskab og at hensynene var usaglige.

Højesteret fastslog i BS-29747/2023-HJR:

Højesteret finder, at de anførte hensyn er saglige, idet hensynet til miljøbeskyttelse og naturbeskyttelse skal indgå ved administrationen af vandforsyningsloven, jf. lovens § 2.

Retten fandt, at Bagholt Mose var et særligt følsomt naturområde, og at råstofindvindingen indebar »en vis risiko« for påvirkning af hydrologien. Det var dermed ikke usagligt at lægge vægt på denne risiko – selv om sagkyndige rapporter vurderede påvirkningen som minimal.

Dommen illustrerer flere centrale principper:

- Domstolene prøver, om de anførte hensyn er saglige i forhold til lovgrundlaget, men *tilsidesætter ikke* det kommunale skøn, blot fordi en anden afvejning kunne have ført til et andet resultat.
- Et politisk flertal i et udvalg kan lovligt vælge at fravige forvaltningens indstilling, så længe afgørelsen hviler på saglige hensyn.
- Begrundelseskravet i [Forvaltningslovens § 24](#) var opfyldt, idet beslutningsprotokollen klart angav hensynene til Natura 2000-området og grundvandsressourcerne.
- Inhabilitetspåstanden mod et udvalgsmedlem med ejendomme nær graveområdet blev afvist – ejendommerne var ikke direkte eller individuelt berørt, og interessen havde ikke en styrke, der begrundede inhabilitet.

LOV

[Forvaltningsloven § 22](#)

[Forvaltningsloven § 24, stk. 1](#)

PRAKSIS

Højesteret · Kommunalt afslag på grundvandssænkning kendt gyldigt: Intet bevis for usaglighed eller inhabilitet 24.01.2024

§ 5 Begrundelseskravet som værn mod magtfordrejning

Begrundelseskravet i [Forvaltningslovens § 24](#) har en dobbelt funktion: det giver borgeren mulighed for at forstå og eventuelt anfægte afgørelsen, og det tvinger myndigheden til at synliggøre, at skønnet hviler på lovlige hensyn.

Ombudsmanden har i sagen om [mangelfuld begrundelse i en arbejdsskadesag](#) (FOB 1999.426) udtalt:

Beror en afgørelse – som den foreliggende – på et administrativt skøn, kræver forvaltningslovens § 24, stk. 1, 2. pkt., at begrundelsen skal angive de hovedhensyn der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Ombudsmanden har desuden i en [egen drift-undersøgelse af begrundelser i skønsmæssige skatteansættelsessager](#) (FOB 2020-40) påpeget, at det følger af god forvaltningsskik, at forvaltningens breve til borgerne skal være letforståelige, og at en afgørelse – selv om den formelt opfylder begrundelseskravene – kan stride mod god forvaltningsskik, hvis den er udformet på en så svært forståelig måde, at borgeren ikke kan se, hvad myndigheden har lagt vægt på.

[Vejledning i styrket byggesagsbehandling](#) udtrykker kravene konkret for byggemyndighederne:

Det er fx ikke tilstrækkeligt at begrunde afslaget med, at der er foretaget et samlet skøn på baggrund af en helhedsvurdering. Begrundelsen må også indeholde en nærmere angivelse af de generelle kriterier, der er lagt til grund og den betydning, kriterierne har haft for afgørelsen.

En mangelfuld begrundelse er i sig selv en sagsbehandlingsfejl, og kombineret med andre omstændigheder kan den indicere, at afgørelsen hviler på uvedkommende hensyn. Som sygedagpengevejledningen formulerer det: »Hvis der slet ikke er givet en begrundelse, vil det normalt betyde, at afgørelsen bliver ugyldig.«

LOV

Forvaltningsloven § 24, stk. 1, 2

§ 6 Forbuddet mod skøn under regel og sammenhængen med magtfordrejning

En særlig manifestation af saglighedsprincippet er forbuddet mod »skøn under regel« – princippet om, at en myndighed ikke må erstatte et lovbestemt individuelt skøn med en fast regel, der afskærer konkret afvejning.

Ombudsmanden behandlede i sagen om [en kommunes afslag på at rykke skadesløsbrev ned i prioritet](#) (FOB 2021-20) forbuddet i dybden og citerede Jens Peter Christensen:

I det hele kan man formentlig sige, at der i Højesteret har været en noget forbeholden indstilling over for en vidtgående anvendelse af forbuddet mod skøn under regel. Behovet for forudsigelighed, lige behandling og hensynet til – i virkelighedens verden – at undgå usaglig forvaltning kan sammen med praktiske administrative hensyn tale med styrke for, at en fast regel kan være at foretrække frem for den teoretisk set bedste, individuelle, skræddersyede afgørelse.

Dermed er forbuddet mod skøn under regel ikke absolut. Det afgørende er en afvejning af hjemmelslovens karakter, forvaltningsområdet, antallet af sager og den type afvejningsregel, der er tale om.

Sammenhængen med magtfordrejningslæren er, at en myndighed, der sætter skøn under regel, reelt forfølger et formål (administrativ forenkling), som loven ikke hjemler som eneste kriterium – og dermed risikerer at tilsidesætte saglige, individuelle hensyn. [Retssikkerhedsvejledningen](#), pkt. 288, nævner da også som selvstændigt prøvelseskriterium: »Om der er blevet foretaget et individuelt skøn, hvor det er forudsat i loven, at der skal foretages et skøn (myndigheden har ikke sat skøn under regel).«

Se også den separate praksisoversigt om [proportionalitetsprincippet](#) og [lighedsgroundsætningen](#), der supplerer magtfordrejningslæren som forvaltningsretlige grundsætninger.

§ 7 Bevisbyrde og domstolsprøvelsens intensitet

Et centralt praktisk spørgsmål ved magtfordrejning er bevisbyrden. Det er den, der påberåber sig magtfordrejning, som har bevisbyrden for, at myndigheden har lagt vægt på uvedkommende hensyn. Magtfordrejning er i sagens natur vanskelig at bevise, da myndigheden sjældent eksplicit angiver usaglige hensyn.

Højesteret har i [BS-29747/2023-HJR](#) illustreret tilgangen: selskabet gjorde gældende, at kommunen reelt var motiveret af andre hensyn end miljøbeskyttelse, men Højesteret fandt, at de anførte hensyn var saglige, og at der ikke var ført bevis for det modsatte.

Bevisbyrden lempes dog i visse situationer:

- **Manglende eller misvisende begrundelse:** Når myndigheden ikke oplyser sine hensyn i begrundelsen, kan det skabe en formodning for, at afgørelsen hviler på uvedkommende hensyn.
- **Klar inkonsistens i praksis:** Når myndigheden afviger fra sin egen faste praksis uden at begrunde afvigelsen, taler det for usaglighed (lighedsgrundsætningen supplerer her).
- **Åbenbart urimelige afgørelser:** I sager, hvor afgørelsens resultat fremstår som åbenbart urimeligt i forhold til sagens fakta, skærpes domstolens prøvelsesintensitet.

Ombudsmandens kompetence er begrænset ved magtfordrejningspåstande, der forudsætter mundtlig bevisførelse. Som Ombudsmanden udtalte i sagen om [afskedigelse af skoleleder](#): bevisførelse om magtfordrejning forudsætter normalt mundtlig bevisførelse, som Ombudsmanden ikke har mulighed for.

[Retssikkerhedsvejledningen](#), pkt. 286, præciserer for rekursmyndighederne, at skønsmæssige bestemmelser overvejende er retligt normerede, og at afgørelsen derfor er undergivet en intensiv retlig efterprøvelse, som »bliver mere intens, jo mere indgribende en afgørelse er i forhold til borgeren.«

LOV

Grundloven § 63, stk. 1

PRAKSIS

Højesteret · Kommuntalt afslag på grundvandssænkning kendt gyldigt: Intet bevis for usaglighed eller inhabilitet 24.01.2024

§ 8 Typiske uvedkommende hensyn i praksis

Ud fra den foreliggende praksis kan følgende kategorier af uvedkommende hensyn identificeres:

1. Samarbejdsinteresser med private aktører

I sygedagpengesagen (FOB 2008.479) anførte borgmesteren, at kommunen fortsat skulle samarbejde med det private konsulentfirma, og at kommunen derfor »ikke kunne stille sig tvivlende til deres tilbagemeldingers troværdighed.« Kommunen anerkendte selv, at dette udgjorde uvedkommende hensyn.

2. Økonomiske egeninteresser eller kommercielle hensyn

I sagen om [udenrigstjenestens bistand](#) (FOB 1995.322) blev det gjort gældende, at Udenrigsministeriets afslag var begrundet i ministeriets egne kommercielle interesser i en samarbejdsaftale med et konkurrerende forlag. Ombudsmanden fandt dog, at hensynet til at beskytte en aftale, der varetog eksportørernes interesser, var sagligt.

3. Inkonsistens mellem tidligere og aktuel praksis

I vindmøllesagen (FOB 2002.238) blev det gjort gældende, at ministeriets tidligere indsigelser mod vindmøller i samme område afskar ministeriet fra nu at godkende et nyt projekt. Ombudsmanden afviste dette og fastslog, at der var tale om forskellige typer projekter med forskellige interesseafvejninger.

4. Personlige relationer eller politisk pression

Ombudsmanden har i sager om [borgmesters habilitet](#) og [kommunal deltagelse i erhvervsvirksomhed](#) behandlet grænsefladen mellem inhabilitet og magtfordrejning. Se den særskilte praksisoversigt om [habilitet](#).

5. Tilfældighed som kriterium

I pølsevognssagen (FOB 2002.373) fastslog Ombudsmanden, at det kræver særlig lovhjemmel at træffe afgørelse ved ren tilfældighed – udgangspunktet er, at der skal foretages et konkret skøn efter saglige og relevante kriterier.

§ 9 Retsvirkninger: Ugyldighed og ansvar

Magtfordrejning er en materiel retlig mangel, der som udgangspunkt medfører ugyldighed af den berørte forvaltningsafgørelse. I sygedagpengesagen anerkendte Hillerød Kommune selv, at afgørelsen om bortfald af sygedagpenge var ugyldig som følge af bl.a. de uvedkommende hensyn.

Ugyldigheden er dog betinget af, at den uvedkommende hensyntagning har haft konkret betydning for afgørelsens udfald (væsentlighedskravet). Hvis myndigheden kan godtgøre, at afgørelsen ville være faldet ud på samme måde, selv om det uvedkommende hensyn ikke var indgået, kan fejlen efter omstændighederne være konkret uvæsentlig.

I grovere tilfælde kan magtfordrejning også udløse disciplinært eller strafferetligt ansvar. Se den særskilte praksisoversigt om [embedsmisbrug og pligtforsømmelse](#) efter straffelovens §§ 144 og 156, der dækker det strafferetlige aspekt.

I erstatningsretlig henseende kan magtfordrejning begrunde erstatningsansvar for det offentlige efter dansk rets almindelige erstatningsregler – særligt hvor den ugyldige afgørelse har påført borgeren et tab, og fejlen kan tilregnes myndigheden som culpøs.

§ 10 Sammenfatning og praktiske retningslinjer

Magtfordrejningslæren er en af de mest grundlæggende forvaltningsretlige retsgrundsætninger og gennemsyrrer alle forvaltningsområder – fra socialret og miljøret til plansager og ekspropriationsret.

For praktikere kan de centrale takeaways opsummeres som følger:

- **Identificer lovens formål:** Afgrænsningen af saglige hensyn starter altid med den konkrete lovs ordlyd, formål og forarbejder. Hensyn, der ligger inden for lovens formål, er lovlige – hensyn, der forfølger andre formål, er uvedkommende.
- **Dokumenter hensynene:** [Forvaltningslovens § 24](#) kræver, at skønsmæssige afgørelser angiver de hovedhensyn, der har været bestemmende. En grundig begrundelse er den bedste forsikring mod magtfordrejningspåstande.
- **Foretag individuelt skøn:** Hvor loven forudsætter skønssudøvelse, skal myndigheden foretage en konkret og individuel vurdering – ikke blot anvende en fast regel. Dog kan interne retningslinjer være lovlige, hvis de sikrer forudsigelighed og ligelig behandling og ikke afskærer konkret afvejning.
- **Adskil hensyn og interesser:** Myndighedens egne økonomiske interesser, samarbejdsrelationer med private aktører eller politiske hensyn, der ikke har hjemmel i lovgrundlaget, er uvedkommende.
-

Bevisbyrden er partens: Den, der påberåber sig magtfordrejning, har bevisbyrden – men en mangelfuld begrundelse eller klar inkonsistens i praksis kan flytte bevisbyrden.

- **Konsekvens af magtfordrejning:** Magtfordrejning fører som udgangspunkt til ugyldighed og kan i grovere tilfælde medføre disciplinært eller strafferetligt ansvar.

LOV

[Forvaltningsloven § 24, stk. 1](#)

REFERENCE Lovgrundlag

4 paragraffer

Forvaltningsloven § 22	Forvaltningsloven § 24 stk. 1
Grundloven § 63 stk. 1	Grundloven § 73

MATERIALE Citerede afgørelser

2 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

2

24.01.2024	Kommunalt afslag på grundvandssænkning kendt gyldigt: Intet bevis for usaglighed eller inhabilitet	bs-29747-2023
29.04.2015	Højesterets prøvelse af udsættelse af sag om ekspropriations gyldighed under afventning af erstatningsfastsættelse	15-2015